

Eszteró István

UTOLSÓ KÍVÁNSÁG

Még ebben a percben meg kell találnom
az utcát, házsámot, homályos álmom
torlasszal teli útvesztőjét róva,
ebben az életben, még virradóra

utolérni, mit kába ébredésnél
ezer életemből lekéstem/lekéstél,
visszatart sikító sínkanyar, sikátor,
kerítés, fa lombja suttogó hiányból,

Földközi-remények szökőár habja,
néplélekvándorlás, nem hagyja abba,
süllyedő hajókon tetemrehívást
korrumpáló köd ködösíthet bízvást,

ingyen vihető ég, föld, bálbazár
halálra táncoltat bíbor láthatárt,
gyökérporokon túl a porom is
családfasorral gyerekkorokig,

kaput égető Janus-arcú szellem
füstfelhőjén kell átmenetre lelnem,
míg polipkarú agyrém irreális
narkotikuma még nem ideális,

robot se űzi humán teremtőit
egyetemesebb tömegtemetőig,
dulakodásban düledező hídfők
nem vetnek viharba hitetlent, hívőt,

*egy szilárd pontra, porszemre találnom
udvarral, jászollal sértetlen tájon,
ahol fohászra lehajtott fejével
a búzatábla menny elé letérdel*

*szempillantásra, ki tudja, jövőre
ráismerek-e a szembejövőre,
megfordulna-e, akit ébredésnél
lélektől lélekig lekéstem/lekéstél?*

ÉG-FÖLD FIA

Ha nem ég-föld fia, vállalt-e volna
világbűnököt, megváltó keresztet,
mire ölés- vagy lopásért akár
akkori úzus gézengúzot szegeztet?

Ha nem változtat vizet üdv borává,
támaszt fel, orvosol, terelget nyáját
elvesztő szakadék széléről vissza,
ahol jobb és bal láb egymásra hágnak,

hogyan értenénk szót Örökkévalóval,
ki almafája sérelméért megvert,
halálos véggel világgá szalasztott
Paradicsomából kíváncsi embert?

Méltányolná ma mohó tudásszomját,
mely lábnyomából világűrt iszik,
hogyan szédült elme egymás hegyén-hátán
kopog be hozzá, ahol nincs vizit,

míg tépett ideglajtorják szelik
időszámítás emeleiteit,
s aritmiásan is hittet aszinkronban
végzete ellen ágáló szív dobban?

És túrné vajon atomfejű téboly,
globális önzés sívó sírjait,
hogyan szabadult szabadság szerint
tízparancsolat újraíratik?

Anyák, atyák neme feketelistán,
feketelyuk ver szívéen, ha haragszik,
egymásután merül kínkamrába
hálátlan, hiú, magtalan galaxis,

vak mindenség előtt ki mentetne
gyöngyöröngyön pörölő porszemet,
míg édenkeresőben lebegünk feszt,
mi fényugáron kialvó sereg?

GALILEI

Ó, Gondolat, feloldozott
a pápa is, *pardon, bocs,*
igazaddal késlekedve
utolér pár kozmosz-kocsi

valamely Galilei-holdon,
míg távcsövezett égboltod
fehér üstökőd ingatva
elemeire szétbontod,

konstellációt félvakon,
inkvizíciót nevetve,
hogyan időrácsra átragyog
betiltott végtelen kedve,

hűvös lugasban felmenők
zenélnek brácsán, hegedűn,
szőlőszemekben génius
fényszála izzik egedül,

amerre tudós révület
űri házi őrizetben
napfoltoktól a Tejúton
túl gyűrűző kertig rebben.

Pápaper? Ó, szent botország,
más perpatvar, ami rombol,
józan ész szabadesésben
ferdül pisai toronyból.